

Ngày Đêm (Nhật Dạ)

Chương 37 : Chương 37

Lâu như thế cho tới nay, lần đầu mở mắt vào buổi sáng, người bên cạnh vẫn còn đó.

Rèm cửa sổ không kéo xuống, mưa không biết tạnh từ bao giờ, thái dương sợ hãi rụt rè ló ra từ trong khe hở tầng mây. Bầu trời trắng xóa mịt mù, nhưng đã không còn thấy tông màu xám dơ bẩn. Thiệu Tuân trở mình, nhìn gương mặt say ngủ của Tiêu Quân Mạc—— đã hơn mười giờ, còn có thể ngủ say như thế, đối với anh mà nói cũng là hiếm thấy. Tối qua sốt ghê quá, nhưng đại thể vẫn nhớ được chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên có cảm giác không còn mặt mũi gặp người.

Thân thể khó chịu, trong lòng nghĩ cái gì, lập tức bật ra khỏi miệng, ngăn cũng không ngăn được. Giờ nhớ lại, thật đúng là già mồm muốn chết, chỉ thiếu nhào lên người Tiêu Quân Mạc cầu an ủi vuốt ve thôi. Thế nhưng cảm mạo kéo dài lâu thế, cuối cùng cũng coi như một hơi bộc phát ra, tuy giờ vẫn còn có chút thoát lực, nhưng cảm thấy mũi thông, chỉ là cổ họng có hơi đau.

Mặt đối mặt với Tiêu Quân Mạc, nhìn một hồi, dùng chóp mũi cọ cọ mặt anh, lại nâng tay sờ, kết quả phát hiện trên tay có thứ gì đó. Trên ngón áp út, là một chiếc nhẫn bạch kim.

Quá đổi vui sướng, nhưng nhìn kỹ lại, không phải là chiếc nhẫn mua đấy ư?

Lại luồn tay vào trong chăn, đào tay trái đối phương ra nhìn, trên ngón áp út quả nhiên cũng có một chiếc. Có chút dở khóc dở cười.

Ngày đó mua về đặt trong túi quần hần, kết quả buổi tối xảy ra mâu thuẫn, Tiêu Quân Mạc làm ra một trận tình ái như thế. Không còn hứng tặng quà, ngày hôm sau hần liền đặt chiếc hộp vào trong ngăn kéo ở tủ giường, nghĩ lần sau lúc làm——có thể cũng chính là lúc làm lành, lấy thuốc bôi trơn và bao cao su trong ngăn kéo, vừa vặn có thể nhìn thấy.

Trong một khoảng thời gian như thế, Tiêu Quân Mạc tỉnh lại. Đôi mắt buồn ngủ mông lung, rút tay trái từ lòng bàn tay hấn ra trực tiếp kiểm tra trán hấn, rồi dán lên trán mình, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Lại nhắm mắt lại, mấy phút sau lại mở ra, lúc này đã tỉnh triệt để, cơn buồn ngủ trong mắt biến mất không còn tăm hơi.

Thiện Tuân lại gần cầm một cái trên môi anh, Tiêu Quân Mạc liền cắn trả, đi qua đi lại, đầu lưỡi quấn quýt, một nụ hôn kéo dài hai phút, rồi từng người lại thở hổn hển dời mặt đi. Lại in lên mặt nhau nụ hôn vụn vặt, dây dưa hồi lâu, Thiện Tuân mới mở miệng trước: “Không ngủ à?”

Tiêu Quân Mạc nói: “Đói bụng không?”

Thiện Tuân nói: “Có chút” Lại nắm lấy tay anh, “Đừng nhúc nhích, không vội ăn mà”

Tiêu Quân Mạc vòng lấy eo hấn, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tạnh rồi”

“Tạnh rồi” Thiện Tuân cười nói, “Tối qua giày vò anh hả? Mấy giờ ngủ?”

Tiêu Quân Mạc nói: “Sốt thành thế mà chết sống không đi viện, tôi đâu có dám ngủ, ngủ một giấc tỉnh dậy cậu biến thành Khưu Tốc Tốc thật thì tôi biết đi đâu mà khóc đây”

Thiện Tuân cười đến bả vai run lên.

Tiêu Quân Mạc lại nói: “Chắc là hơn hai giờ, hạ sốt tôi mới dám ngủ”

Thiện Tuân lại nâng tay lên, cho anh nhìn chiếc nhẫn kia: “Thích không?”

Tiêu Quân Mạc nói: “Mua lúc nào thế?”

Thiện Tuân nói: “Lúc muốn lấy lòng anh”

Tiêu Quân Mạc im lặng, ném cho hấn một ánh mắt như dao.

“Sao mà tìm được vậy?” Hấn cười.

Tiêu Quân Mạc nói: “Cậu ngủ không yên, nhìn cậu khó chịu quá, mới nhớ ra trong ngăn kéo còn có lọ tinh dầu, liền bật đèn tìm, kết quả lục ra được”

Làm sao biết là được đưa cho anh?

Trò đùa này sau này hãy nói thì hơn, Tiêu Quân Mạc bây giờ thật sự không thể tùy tiện trêu được, chuyện Tô Chỉ đã đủ khiến hắn đau đầu rồi.

Hai người lại nằm một lát, Tiêu Quân Mạc bỗng nói: “Nếu hạ sốt rồi...hôm qua bảo sẽ nói cho cậu một chuyện tốt”

Thiện Tuân cười nói: “Anh không nói tôi cũng quên mất”

Tiêu Quân Mạc cầm tay hắn, mười ngón tay giao nhau, hai chiếc nhẫn kề sát một chỗ. Hai người đều nhìn chăm chăm ngón tay, Thiện Tuân còn dùng đầu ngón tay thi thoảng gõ gõ mu bàn tay anh. Hai người buông ra, lại nắm chặt, náo loạn một trận như chơi đùa mới dừng lại.

“Tối qua tôi đã nói với trong nhà, bảo cuối tuần này sẽ dẫn cậu về”

Thiện Tuân ngẩn người.

Tiêu Quân Mạc lại nói: “Tạp kỹ Trung thu này đủ vô lý rồi, nếu giao thừa cũng thế, tôi thật sự chẳng biết đối phó ra sao. Chả nhẽ cứ vất cậu trong nhà? Cho cậu đi tụ tập với bạn bè?”

Qua một lúc lâu, Thiện Tuân mới nở nụ cười tỏa sáng.

“Giao thừa đào đâu ra bạn bè mà tụ tập”

Chắc chắn là phải về nhà, chỉ là không sánh được bằng tụ tập bạn bè mà thôi.

“Anh nói với họ thế nào?”

“Tôi muốn gia đình này, nhưng cũng không thể phụ lòng cậu được”

Mấy chữ đơn giản, Thiện Tuân lại có thể tưởng tượng ra được tinh phong huyết vũ phía sau.

Khẳng định là phải đại não một hồi.

Hắn chỉ có thể nắm chặt tay anh, nhấn kê trên ngón tay anh, hắn lại cảm thấy an tâm.

“Bọn họ mà cứ tiếp tục như thế, quả thật là muốn xé tôi thành hai nửa”

Hóa ra anh biết trận kéo co này.

Thiện Tuân trở mình đè người dưới thân, cúi đầu hôn sâu. Tiêu Quân Mạc cũng ôm eo hắn tích cực đáp lại, lần này nụ hôn có hơi dài, hai người đều có chút thiếu dưỡng khí, mới không thể không tách ra, chờ hô hấp ổn định, Tiêu Quân Mạc chủ động cắn tới, đi qua đi lại, quần quýt đến mức Thiện Tuân vừa hạ sốt có chút không chịu nổi mới ngừng. Thiện Tuân hai tay nâng mặt anh, thi thoảng véo nhẹ mấy cái.

“Lần đầu tiên tôi đeo nhẫn đấy” Thiện Tuân nói.

“Lần sau cùng đi chọn đặt riêng”

“Bị giám đốc Tiêu ghét bỏ rồi”

“Không giống nhau, đây là cậu tặng tôi, tôi lại tặng cậu một chiếc”

Ngay cả cái này cũng phải tranh thắng thua, giống như bên được tặng là phụ nữ vậy.

Thiện Tuân cảm thấy buồn cười.

Lại nói: “Thế thì luân phiên đeo nhé? Ba năm bảy đeo của tôi, hai bốn sáu đeo của anh?”

Tiêu Quân Mạc nói: “Đảo lại đi”

Ngay cả số cũng muốn tranh.

Thiện Tuân đầu hàng: “Được”

“Quên mất một chuyện”

“Hả?”

“Không phải nói 1/10 cùng ra ngoài sao?”

“Ừ, muốn đi đâu?”

“Tiêu Vũ Thiến bảo tôi mang cậu tới chơi”

Có chút ngoài ý muốn, tuy rằng thêm nick Q của nhau, nhưng Tiêu Vũ Thiến chưa bao giờ tìm đến hẳn.

“Có đi không?”

“Tất nhiên là phải đi rồi”

Đến giữa trưa, tầng mây trở nên mỏng manh, quả thật là một ngày nắng to. Tiêu Quân Mạc nấu cháo cho hẳn, hai người lại nằm trên giường ngủ bù một buổi trưa, đến tối Tiêu Quân Mạc nhận được điện thoại của Lý Từ, nói mời bọn họ ăn bữa cơm. Trước đó Kiều Mộng gây rắc rối cho họ, anh ta cũng xấu hổ. Thiện Tuân kinh ngạc với tốc độ bình phục của anh ta, Tiêu Quân Mạc cũng không phản đối, cũng như trong □ Tâm hoa lộ phóng □ Từ Tranh có nói, tất cả mọi thứ đều có mặt dương, cũng có mặt u ám, bạn không thể cứ đứng trong bóng tối không ra được. Thiện Tuân chợt cảm thấy, cùng một đạo lý với chuyện của ba mẹ. Giữa họ đã có nút thắt không tháo gỡ được, trước hết cứ để xuống, suy cho cùng cũng là trưởng bối, bọn họ đối xử với hẳn ra sao không nói, hẳn làm những chuyện nên làm, có thể làm tốt là đủ rồi.

Nhưng thái độ của Tiêu Quân Mạc đối với chuyện của Lý Từ, Thiện Tuân vẫn khá là bất ngờ. Dù sao hẳn cũng từng làm anh thất vọng, mà chưa bao giờ thấy anh rộng rãi như vậy.

Nghe được suy nghĩ này, ánh mắt nhìn hẳn của Tiêu Quân Mạc đều mang theo sự cười nhạo: “Cậu thật sự so sánh mình với Kiều Mộng đấy

à?”

Thiện Tuân bật cười.

Tiêu Quân Mạc nói: “Cái này thì phải xem người kia có đáng giá hay không, cậu lại chẳng phải mặt âm của tôi”

Thiện Tuân nói: “Thế tôi là mặt dương hả?”

Tiêu Quân Mạc không lên tiếng, hẹn xong quán ăn sẽ đến.

Trời đã tối, con đường lát đá gồ ghề nhuộm đèn đường vàng. Có phục vụ đi ra từ cửa sau, một tay đút túi quần, ngửa đầu huýt sáo ra một giai điệu, huýt đến vui vẻ, chợt mở miệng hát một câu. Trời bỗng nổi gió, cuốn lá cây thưa thớt trên mặt đất lên không, rồi bay vòng về phía trước hồ nước nhân tạo. Hai phiến lá khô lớn bằng hai đốt ngón tay rơi xuống đầu Tiêu Quân Mạc, Thiện Tuân giơ tay lấy xuống cho anh.

Vẫn là tác phong trước đó của Lý Từ, đủ phô trương, ba người một bàn tiệc hải sản lớn. Vừa mới ngồi xuống, Lý Từ liền cong đôi mắt đào hoa nói với Thiện Tuân: “Thật có lỗi với cậu quá, hết đi công tác, rồi lại đến chuyện riêng của tôi mà chiếm dụng cậu ta lâu như thế”

Giơ ly rượu lên muốn nhận lỗi với Thiện Tuân.

Thiện Tuân cụng ly với anh ta, cười nói: “Đâu cần phải thế. Phải nhận lỗi là tôi mới đúng, lúc đấy uống nhiều quá, trông thấy mà cũng không biết”

Lý Từ mỉm cười: “Thế thì đúng là nên phạt thật”

Lại thêm cho hấn nửa ly.

May mà là đỏ, Tiêu Quân Mạc cũng không cản. Thiện Tuân sảng khoái uống hết, thoáng nhìn năm trên bình rượu, cảm thấy cái vị Lý công tử này không phải bao cở thì chính là tiền không có chỗ tiêu, lại đi dùng mặt hàng này làm rượu phạt uống thả cửa.

Không chờ hấn nói chuyện, Lý Từ lại ngửa đầu uống mấy hớp, lắc ly

rượu nói: “Ly này đến phiên tôi, nhìn sắc mặt kia của Tiêu Quân Mạc là biết, ảnh chụp của Kiều Mộng khiến cho các cậu không thoải mái” Ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống trên tay trái Thiện Tuân, dừng lại mấy giây, lại liếc nhìn về phía Tiêu Quân Mạc, “Hai người ở bên nhau, xung đột là không thể tránh khỏi, bài hát kia hát như thế nào nhỉ?” Anh ta hí mắt lại ngâm nga, “Yêu nhau nào có dễ dàng như vậy, khi mỗi người đều có một nét riêng (1)—” Chợt nở nụ cười, “Trước đây tôi nghĩ như thế đấy, cô ấy giận đối tôi thế nào đi nữa, tôi cũng không nghĩ tới chuyện chia tay. Tôi tin người sai, nhưng suy nghĩ có ý thức thì không sai. Hai người đến với nhau không dễ dàng, thật sự là không dễ dàng, nói lời thật lòng cậu đừng mất hứng—các cậu như vậy, lại càng không dễ dàng. Cho nên cứ việc thỉnh thoảng mất hứng, lúc nào cũng có thể giải quyết được, tuyệt đối từng buông tay”

Sau đó đi WC, Lý Từ cũng vào, Thiện Tuân đúng là lần đầu đứng trước bồn tiểu tiện, nắm chim tán gẫu với nhân vật như thế. Hắn không rảnh quan tâm Lý Từ lớn hay không, bởi vì lời nói của Lý Từ rất hấp dẫn người ta.

“Cậu ta thật sự thích cậu lắm đấy” Cặp mắt đào hoa kia luôn khiến người ta cảm thấy không đứng đắn, “Mấy ngày trước ngồi cùng tôi, cơm cũng chẳng ăn bao nhiêu, dạ dày đau mấy lần, sợ cậu lo lắng, mãi đến muộn mới trở về”

Trong lòng Thiện Tuân xoắn lại.

Lý Từ lại nói: “Mấy ngày đó trong nhà vẫn gọi điện cho cậu ta, âm ỉ rất nhiều lần, đều che chở cho cậu”

Trên đường trở về, Tiêu Quân Mạc thật sự mở hai câu hát Lý Từ ngâm nga. Cửa hàng quần áo ven đường treo quảng cáo xả kho đồ mùa hè, quán ăn vặt lâu năm không bao giờ thấy cải tiến chuyện làm ăn vẫn tốt như thế, người trẻ tuổi máy móc nhét tờ rơi cho người qua đường, rồi nhìn họ vò tờ giấy thành một quả cầu nhỏ, nhét vào thùng rác. Bên dưới trạm dừng giao thông công cộng bắt mắt nhất vẫn là học sinh trung học mặc đồng phục trường thùng thình, âm ỉ nhất vẫn là đứa nhóc đậu đình người già dẫn theo bên người. Đúng lúc cả thành phố xinh đẹp nhất, ánh đèn móc nối từng đoạn phố xá lại, náo nhiệt, vắng vẻ, rộng lớn, chật hẹp, lúc sáng lúc tối, nhưng không thấy điểm cuối. Vô số chiếc xe

chạy vụt qua, hoặc dừng lại nhất thời ở ngã tư, nhưng cuối cùng rồi sẽ biến mất tăm, giống như con người một đời này, vượt mất nhiều hơn là giữ lại.

Thiện Tuân theo thói quen để ý thế giới ngoài cửa sổ, bỗng nghe Tiêu Quân Mạc nói: “Vừa nói gì với Lý Từ trong toilet vậy, đi đại thôi mà tận hai mươi phút lận”

Thu hồi tầm mắt, phía trước là một chiếc Maybach nổi bật.

“Nói chuyện chòm sao” Thiện Tuân nói.

Tiêu Quân Mạc cười nhạo một tiếng.

Thiện Tuân nghiêm túc nói: “Nói anh là cung Ma Kết, vô cùng mạnh mẽ trên phương diện công việc, trong cuộc sống lại không dễ gần gũi, không hòa đồng. Về mặt chi tiêu lại không thích phô trương lãng phí. Trong tình cảm thì lạnh lùng, đa nghi, không có cảm giác an toàn. Nhưng mà một khi yêu rồi, cung Ma Kết yêu vô cùng sâu đậm. Có ý thức trách nhiệm cực mạnh với người nhà...Cái thứ chòm sao này, thần kỳ nhỉ”

Tiêu Quân Mạc nói: “Đàn ông mà nói mấy thứ này, nghe vào cũng chỉ là phù phiếm”

Thiện Tuân cười nói: “Trước đây tôi chưa xem bao giờ, nghe anh ta phân tích anh, rất thú vị”

Tiêu Quân Mạc liếc hẩn một cái, nói: “Cậu còn cần phải nhờ người khác phân tích tôi sao?”

Thiện Tuân vội vàng đầu hàng: “Tôi hiểu anh như thế đâu cần người khác lắm miệng chứ, phải không bảo bối”

Tiêu Quân Mạc tập trung lái xe.

Rẽ sang một con đường khác, Thiện Tuân lại nói: “Kiếm Thất A rồi, trong nhà bạn không chơi được”

Tiêu Quân Mạc không tiếp lời.

“Nửa năm trước cùng xưng bá toàn server, cũng chẳng còn mấy người”

Lái vào tiểu khu, thời gian hơi muộn, khối đất trống ngoài bãi đỗ xe dưới hầm đều im ắng, không thấy bóng dáng bác gái và lũ trẻ.

Hai ngọn đèn hồng trong gara, chỗ đỗ xe của Tiêu Quân Mạc vừa vắng trong bóng tối.

Tiêu Quân Mạc vừa mới tháo dây an toàn, trước mắt bỗng tối sầm lại, Thiện Tuân nhào tới, ngậm lấy môi anh. Chỉ chờ ra như thế mấy giây, Tiêu Quân Mạc ôm lấy thắt lưng hắn, há mồm đáp lại. Kết quả anh còn chưa tận hứng, Thiện Tuân lại rút đầu lưỡi ra, liếm hai cái trên cánh môi anh, dời mặt đi, Tiêu Quân Mạc đuổi tới liếm lại mấy cái, vẫn bị hắn né.

Đã nhận ra áp suất không khí bất thường, Thiện Tuân cười nói: “Game thôi mà, mọi thứ đều là hư ảo. May mà sư phụ là thật, anh Quân cũng là thật. Thấy được sờ được, ôm đã hôn sướng”

Tiêu Quân Mạc nói: “Thế thì tôi còn thảm hơn, Dụ Dỗ là thật, nói đi là đi. Tốc Tốc tới, coi tôi như thằng ngu mà lừa gạt”

Thiện Tuân nói: “Rất nhiều điều Tốc Tốc nói đều là sự thật mà”

Tiêu Quân Mạc cười khẩy.

Thiện Tuân nở nụ cười, tiến đến liếm lỗ tai anh, “Ví dụ như nói thích sư phụ, rất nhớ sư phụ”

Tiêu Quân Mạc im lặng.

Thiện Tuân lại nói: “Khi đó thật sự nhớ anh, nhớ đến không chịu nổi. Tần Duệ hỏi tôi âm mưu gì, tôi cũng không biết tôi con mẹ nói âm mưu gì nữa”

Không chờ Tiêu Quân Mạc lên tiếng, hắn đưa tay cởi thắt lưng anh, móc thứ to dài trong quần lót ra, giục anh chuyển hướng, mở chân ra, mặt hướng về phía hắn. Tiêu Quân Mạc tắt đèn trong xe, chỉ có mấy tia sáng

yếu ớt xuyên vào, rọi lên mặt Thiện Tuân. Tiêu Quân Mạc nhìn nhiều thêm mấy lần, kéo quần xuống dưới chút, xoay người theo yêu cầu của hắn, giang rộng hai chân, cơ thể dựa vào trên cửa xe, một tay vịn lấy ghế, một tay gác lên vô lăng.

Thấy anh lộ ra cả cửa mình cho hắn, Thiện Tuân cười thâm, cúi đầu, một cái ngậm cả dương vật uể oải còn tinh thần kia.

Tiêu Quân Mạc cả người chấn động.

Thiện Tuân bần rộn đè lại eo anh. Quy đầu rất lớn, ngậm trong miệng cảm giác rất quái dị, nhưng cũng không phản cảm, hắn thử liếm một cái trên chỗ lõm, cảm thấy Tiêu Quân Mạc run lên, hắn lại thử lặp đi lặp lại liếm mấy cái, nghe thấy anh bật ra tiếng than an nhàn. Lưu luyến một lúc ở quy đầu, cảm giác người dưới thân so với hắn còn căng thẳng hơn, hắn vừa dùng tay xoa nắn thịt bên sườn lấy đó vỗ về, vừa ngậm sâu hơn. Sau gáy bỗng nhiên bị một bàn tay chụp lấy, sau đó là cái vuốt ve từ tốn dịu dàng—— vuốt ve đơn thuần, mặc dù tiếng thở dốc đã càng ngày càng nặng nề, anh cũng không ấn đầu hắn xuống tận gốc dương vật.

Nuốt vào một nửa, Thiện Tuân cảm giác hơi vất vả, thử phun ra nuốt vào mấy lần, hô hấp của Tiêu Quân Mạc dần dập lên. Như nhận được sự cổ vũ, Thiện Tuân lại thử nuốt dương vật sâu thêm chút, quy đầu chặn lại ở miệng họng, đã có chút buồn nôn, nghĩ đến bộ dáng Tiêu Quân Mạc nuốt cho hắn, hắn lại nhắm mắt ngậm vào, mùi vị đó khó có thể dùng lời diễn tả được, nếu như lập tức rút ra, chắc chắn sẽ liên tục nôn khan.

Một tiếng rên rỉ tràn ra từ miệng Tiêu Quân Mạc.

Không có cách nào vào sâu hơn, Thiện Tuân bắt đầu thử phun ra, rồi ngậm vào, mỗi lần đều chọc vào sâu trong cổ họng, Tiêu Quân Mạc theo bản năng đong đưa phần eo hòa theo, ngón tay co lại, tóm nhẹ tóc trên ót hắn.

Tiếng rên rỉ đã biến nhịp, chờ hắn ngậm sâu vào họng, lại hóa thành tiếng thở dốc ồ ồ, hắn dùng sức mút một cái, liền nghe được tiếng gầm mang theo sự thú tính. Dương vật càng lúc càng lớn, nghẹn đến trong

mắt hấn tràn ra chút nước mắt. Tiêu Quân Mạc đã hoàn toàn đắm chìm trong sự bao bọc của khoang miệng ấm áp, nhắm mắt lại theo bản năng tăng nhanh tốc độ cắn rứt, ư a ư phát tiết khoái cảm.

Cảm giác cơ thể anh chợt co giật, Thiện Tuân ôm sát eo anh, lùi ra ngoài một chút, ngậm quy đầu trên đầu lưỡi.

Một luồng nhiệt tanh nồng đậm phun trên cuống lưỡi, rồi một luồng, tiếp đó càng lúc càng nhiều, lúc dừng lại đã chứa đầy miệng. Tiêu Quân Mạc đương suy yếu, ánh mắt lại khóa chặt lấy hấn. Thiện Tuân lại không ngẩng đầu lên, chia làm hai ngụm, nuốt toàn bộ tinh dịch.

Cảm giác buồn nôn ùn ùn kéo đến, đã có thứ chảy ngược về yết hầu, hấn bặm rợn duỗi tay bặm miệng lại, rồi nuốt mạnh về.

Mặt bị Tiêu Quân Mạc nâng lên, anh cúi đầu, nhưng ngược sáng, trên mặt tối đen một mảng, không thấy rõ biểu cảm.

Thiện Tuân nghe giọng anh có hơi khàn: “Nhổ ra”

Có chút hung ác, anh giữ chặt cằm hấn, “Khó chịu thì nhổ ra”

Thiện Tuân gỡ tay anh ra, lại cúi đầu, hôn hai cái lên dương vật mềm nhũn của anh, rất nhẹ, nhưng rất chậm, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh lần nữa, gương mặt hấn đã mang theo nụ cười. Lại sấn tới mỗ một cái trên môi anh, bặm chặt vai anh, trán tì lên mi tâm anh, cười với anh không ngừng, lộ ra một miệng răng trắng.

Sự trầm mặc dài đằng đằng trôi qua, Tiêu Quân Mạc quán tay lên eo hấn, nhô tới hôn một cái trên môi hấn.

Ôm một lúc, đôi chân dài tách ra hai bên người Thiện Tuân dần dần khép lại, cẳng chân đan chéo phía sau hấn, quán lấy hấn.

Thiện Tuân bỗng dựng bật cười: “Lực chân tốt nhỉ”

Tiêu Quân Mạc dùng cửa mình cạ cạ đũng quần hấn.

“Làm tôi đi”

Cả trái tim Thiện Tuân lúc này nóng lên cứ như đang để trên ngọn lửa.

Im lặng không lên tiếng cời thất lưng, móc ra gậy sắt đã cứng rắn, Tiêu Quân Mạc biến ra thuốc bôi trơn như ảo thuật, không ngờ được anh có thể giấu thứ này trên xe, Thiện Tuân dở khóc dở cười. Trong lòng như bị thiêu đốt trên lửa, vội vội vàng vàng chen niêm dịch rồi sờ cửa mình anh, người một khi kích động liền rối loạn tay chân —— Thiện Tuân cũng là lần đầu tiên mất mặt như thế, sờ soạng mấy lần mới tìm đúng được lỗ nhỏ cắm vào. Ánh sáng không tốt, dựa hết vào sờ, bôi trơn làm rất lâu, Tiêu Quân Mạc đổi tư thế để hấn lăn qua lăn lại, chờ hấn đẩy cậu em vào, vừa đến liền mạnh mẽ cắm rút một trận. Tiêu Quân Mạc là lần thứ hai, cứng lên rất chậm, lại thuận theo hấn đổi tư thế mấy lần, cuối cùng nghiêng người nằm xuống, để hấn gác một chân lên vai ra sức chịch.

Cuộc tình ái này kéo dài rất lâu, tiêu hao rất nhiều thể lực, nhất là Tiêu Quân Mạc, lúc bắn xong lần nữa đã nửa ngủ nửa tỉnh. Lực trên tay lại rất lớn, tay trái của Thiện Tuân giam trong lòng bàn tay anh, kèm theo chiếc nhẫn kia.

Thiện Tuân nhìn gương mặt say ngủ của anh, thật lâu cũng không nhúc nhích, trong đầu bỗng nảy ra rất nhiều câu nói, đạo bất tận, thuyết bất thanh.

Ngoài cửa đen kịt một mảng, đêm vừa mới bắt đầu.

Lúc câu mà không được, cũng giống như đặt mình trong đêm đen, mà khi một lần nữa nắm chặt tay người này, thì tựa như ánh dương chiếu sáng khắp nơi. Nhưng cuộc sống thường không thoả mãn nguyện vọng của con người, cứ tưởng bên nhau là một đoạn tình cảm kết thúc viên mãn, kỳ thật là bắt đầu của một thử thách khác, nhiệt độ của tình yêu sẽ dần dần mất đi, chung sống dài lâu sẽ phơi bày càng nhiều thứ xấu xí của nhau, sau đó chính là cãi vã, nhìn nhau chán ghét, đêm tối lại lần nữa buông xuống —— tế thủy trường lưu (2), nghe mà thấy xa xôi.

May mà chưa nghĩ tới việc buông tay đối phương.

Hiện tại, hấn chỉ cần nắm chặt tay anh, chờ thêm một lúc, ban ngày sẽ

lại đến.

Ôm Tiêu Quân Mạc vào trong lòng nằm một lúc, kê vào tai hắn, hạ thấp giọng.

“Bảo bối, dậy đi về rồi”

Tiêu Quân Mạc bật ra một âm mũi, mí mắt cũng không mở ra một chút.

Hắn bất đắc dĩ nói: “Lấy thứ ở mặt sau ra, dậy nào, tôi công anh”

Vẫn không có động tĩnh.

Thiện Tuân đột nhiên cảm giác như mình đang dắt theo đứa con.

Dán vào cổ anh hôn một lượt, lại chờ một lúc, cuối cùng cũng thấy Tiêu Quân Mạc giật giật mí mắt, lại chờ thêm mấy phút, về mặt ngái ngủ mông lung nhìn hắn, bán tín bán nghi nói: “Cậu có thể công được tôi à?”

Thiện Tuân nói: “Không tin hả?”

Tiêu Quân Mạc cười: “Không tin”

Thiện Tuân ngồi dậy, cài quần lại cho anh, rồi buộc thắt lưng của mình lại, mở cửa xe ra đi xuống, cúi thấp người cười nói: “Không tin thì thử xem”

Lúc một sức nặng đè lên lưng, Thiện Tuân hơi cứng người, vòng tay xuống dưới đầu gối Tiêu Quân Mạc, đôi tay của Tiêu Quân Mạc quán lên trước cổ hắn. Hắn chậm rãi đứng dậy, đứng vững, đi về phía trước hai bước, lại nói: “Cửa”

Cạch một tiếng, cửa xe đóng lại.

Gara tối như bưng, tốc độ của Thiện Tuân chậm, nhưng bước chân rất vững. Ra cửa chỉ có một ngọn đèn đường, con muỗi di chuyển vòng quanh gần chụp đèn, giống như cáu bần bị khuấy trong cốc thủy tinh. Cái bóng của hai người hòa làm một thể, mới đầu hẹp dài, sau dần dần ngắn lại, rồi bị kéo dài vô hạn, cuối cùng hòa làm một với tiếng bước

chân, bị đường ranh giới sáng tối trên nền xi măng chậm rãi nuốt chửng, khảm vào trong một mảng màu mực.

Chú thích:

(1) Bài hát “Nào có dễ dàng như vậy” của Hoàng Tiểu Hồ. Nghe ở [đây](#)

(2) Tế thủy trường lưu “ ”: nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, ví với việc dùng ít thì lâu hết, sử dụng sức người, sức của tiết kiệm thì không lúc nào thiếu. Hiện tại cũng chỉ tình bạn và tình yêu dài lâu

LINK Truyện:

Ngày Đêm (Nhật Dạ) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ngay-dem-nhat-da-3568325.html>

LINK Chương này:

Chương 37

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ngay-dem-nhat-da-3568325/chuong-37.html>